

UNA TROBADA MÀGICA

Ni les fades ni els elfs s'havien vist des de fa molts i molts anys a les nostres contrades. Darrerament, tinc la sensació que aquests petits éssers han tornat a la comarca del Baix Llobregat, i que a més a més, coneixen molt bé les muntanyes del massís de l'Ordal.

Us ho explicaré...

Visc a la part més antiga de Corbera, al carrer Major, una mica més enllà de l'Antic Hospital de Peregrins, un edifici carregat d'història del nostre poble. No visc sola. Comparteixo la vida amb el meu estimat Èxit. L'Èxit és un alegre ca de raça Golden Retriever. Tot i que la casa on vivim no és massa gran, al darrere té un bon jardí, on ell i jo juguem tant a l'estiu com a l'hivern. Mirant des de la banda sud, gaudeixo de les boniques vistes de la Vall de Rafamans. Des del menjador puc veure des del campanar del Monestir de Sant Ponç, fins l'estel, que per Nadal llueix a l'Hotel Can Rafel. També veig la banda baixa del poble (altrament anomenada Corbera baixa), puc veure els equipaments esportius i tota la arbrada d'enfront. M'agrada sentir la muntanya. Aquest sentiment és un dels privilegis que la vida m'havia reservat, quan vaig decidir de traslladar-me a viure a aquest poble mil·lenari ja fa força anys.

De vegades intento posar-me a la pell dels primers pobladors, sentir com vivien els ermitans i monjos que es van assentar a Sant Ponç i a la nostra estimada església de Santa Maria que en un principi també va ser un petit monestir. Tanmateix, m'agrada somniar que visc al Castell i em poso la es robes de les dames dels *Senyors de Corbera*. M'imagino com els vassalls van construir una fortalesa inexpugnable damunt les roques roges, què ara podem gaudir com a l'escenari del Pessebre vivent. Llàstima que més endavant i sota les ordres d'un altre rei, van haver de derruir-lo. Finalment, quan miro les muntanyes encara saltejades de masies, puc sentir al meu cos la suor dels pagesos treballant de sol a sol. Treballadors incansables que fins no fa tants anys conreaven la vinya, la qual havien portat a la nostra terra els romans quan es van establir a la península Ibèrica.

Tinc sort. M'agrada viure on visc.

Tant és així, que sempre que puc gaudeixo tant del patrimoni històric, com del patrimoni natural del poble. També m'agrada xerrar amb de la gent gran i escoltar les històries que m'expliquen, sobretot de com era fa anys Corbera. M'encanta comprar al petit i familiar comerç de la zona, així com fer trobades amb els amics, o gaudir del teatre als centres neuràlgics populars d'ambdós nuclis principals del poble, Sant Telm i la Diadema. Tanmateix, sempre que tinc una estona lliure, surto a passejar amb l'Èxit. Ara bé, moltes vegades també sortim a córrer pels nostres camins muntanyencs, generalment ombrejats per pins, alzines i roures.

Fa uns dies vam fer un tomb fins a arribar a dalt de la Creu de l'Aragall. Em fa il·lusió pujar caminant fins al preciós monument! Vam gaudir una estona de la fresca tarda. L'Èxit em portava alguna pinya per jugar. Quan va arribar l'hora, vam anar baixant cap a l'indret de la font dels Herbatges, ens agrada molt aquell paratge. L'Èxit corria amunt i avall pel camí tot el que li donava la corretja, igual que cada dia quan sortim pel bosc. Va ser en aquella baixada quan vaig

tenir la sensació que hi havia algú al darrere meu. Em vaig girar. Tot i caminar per enmig del camí ample, no vaig veure a ningú al meu entorn que no fos el gos. Ara bé, de fons em va semblar sentir unes rialles fent la foteta. No s'hi veia ningú. Vaig decidir parar-me i observar els tres-cents seixanta graus del meu entorn. Va ser llavors que vaig detectar un moviment escorredís al darrere d'una pedra a la banda baixa del camí, cosa que em va cridar l'atenció. En acostar-m'hi, vaig rrelliscar i em vaig endur muntanya avall aquella pedra i el que a sota s'hi pogués amagar. Rodolant carena avall, em vaig fer una bona esgarrinxada amb un esbarzer gruixut, cosa que em va fer brollar la sang al canell. Desgraciadament, jo soc d'aquelles persones a qui la sang mareja, així, quan em vaig despertar tenia la ferida del braç coberta per unes fulles d'herba que havien coagulat la sang. Em va semblar tan estrany! Però allà no hi havia ningú més que l'Èxit, que estava rentant-me la cara amb aquella gruixuda i rasposa llengua que té, mentre jo jeia a terra.

Em vaig aixecar com vaig poder. Tot seguit, vaig espolsar-me el pantaló i la samarreta, ambdós plens de la pols de la terra despresa, perquè la sequera que actualment patim, fa s'aixequi fàcilment als nostres boscos. Fosquejava. Ja quasi arribant a la font, vaig seguir caminant amb el meu company caní pel camí polsegós. Allà mateix, res cinquanta metres més endavant, uns pins tombats travessaven el camí i quasi m'impediien el pas. L'Èxit va saltar per sobre dels troncs i em va fer una forta estrebada de la corretja, cosa que em va precipitar a sobre d'un d'aquells troncs. El gos saltava i cridava, estava content, semblava que hagués trobat un conill. En aixecar-me de sobre d'aquell pi, vaig adonar-me que jo estava plena de formigues vermelles i que m'estaven mossegant a la pell! *Reno!* Quin mal que feien! Per espolsar-me-les ràpidament vaig deixar anar la corretja de l'Èxit, i me les vaig treure de sobre com vaig poder. El gos va sortir corrent muntanya amunt mentre jo, em quedava sola amb les maleïdes formigues. Va ser llavors quan dos cabirols que devien anar a veure aigua a la font, es van aturar encuriós. Mentrestant em miraven un gat mesquer els va espantar, i van fugir corrent a saltirons. Aquell episodi de la natura em va emocionar i arrencar un somriure.

La foscor guanyava terreny a la llum.

—Èxit! Èxit! —Vaig cridar!

Encara teníem una bona estona de camí abans d'arribar a casa i l'Èxit no havia tornat de dalt la muntanya. De sobte el vaig sentir lladrar no gaire lluny d'on era jo. Recolzant-me en un dels pins caiguts vaig agafar embranzida i vaig poder pujar la muntanya pel dret. Només uns quants metres més amunt, el gos estava acompanyat de petites fades de colors que brillaven amb llum pròpia. Del darrere d'uns matolls van sortir un parell de petits elfs. En un principi semblaven vergonyosos, però de seguida van començar a riure tot agafant confiança. Ni els meus ulls ni jo mateixa podíem creure res d'allò. L'Èxit em mirava. Així, se'm va acostar i em va estirar de la màniga tot portant-me més a prop d'aquells éssers fantàstics.

—Qui sou? — vaig dir.

I per sorpresa meva un dels elfs se'm va acostar encara més, i tot encarant-se'm desvergonyat em va dir:

—Que, qui som nosaltres? Qui ets tu! I què hi fas a les nostres muntanyes? Hauries de ser al terreny dels humans i deixar estar aquestes terres arbrades en pau! No només hem de

vetllar perquè la natura —que sembla que s'hagi tornat boja— no deixi desprotegits als arbres, les plantes i herbes, ni tampoc les roques, ni els animalets que aquí viuen. Per què no ens envia l'aigua del cel? A més a més d'aquesta feinada, ens toca protegir l'entorn natural de vosaltres “els éssers intel·ligents” que us heu tornat malvats!

Jo no entenia res. Què havia fet jo malament? Només havia sortit amb el meu fidel company a fer una volta per la muntanya! Solament havíem arribat a la Creu de l'Aragall i havíem deixat el paratge de les Roques Roges per un altre dia. Només havíem contemplat el paisatge que com cada dia ens ofereix Corbera! Aquell petit ser —que no feia més de trenta centímetres d'alçada— em va seguir fent retrets:

—De fet, des que vam tornar a aquestes contrades, hem vist molts humans com tu malbaratant la muntanya. Alguns porten cavalls molt grans de ferro, enormes i ensordidores destrals, amb les quals tallen els pins. Després s'enduen els troncs gruixuts dels nostres venerats i amics, els arbres, i alhora, deixen les despulles i les branques menors escampades per la muntanya. Més tard fan piles d'aquesta brossa a les soques dels grans roures, les oliveres o de les alzines! I jo et pregunto: Què voleu ? Què es cremi el bosc? Quedar-vos sense els arbres? O és que potser, ens voleu fer fora d'aquí? Si és així, aleshores, qui cuidarà la natura si no hi som? I tu em diràs que ho fareu vosaltres... Au va! No em facis riure humana dels pebrots! —Va dir mentre amb un sol braç aixecava un altíssim arbre que s'havia tombat amb el vent la nit passada!

I va seguir contant-me:

—Les fades amb els seus lluminosos colors fan florir els matolls, criden als pol·linitzadors, avisen les papallones perquè voltegin pels prats i camins. No us agraden les flors i les papallones a les persones? Tanmateix, elles cada vespre donen llum als éssers de la nit, perquè puguin trobar menjar. Il·luminen els ulls dels Ducs i el plomatge de les òlibes que aquí viuen i que us deslliuren la terra de les pestilents rates. Les fades són éssers de llum! Què no us adoneu el mal què faríeu fent-nos fora? Per què ens voleu tant de mal? Nosaltres només som els protectors dels boscos i de la natura que hi viu! De dia dormim al darrere de les cascades com la del Salt del gorg de la Mola, i a les fonts escampades per aquestes contrades, Si no us molestem pas! Quin mal us ha fet l'entorn natural que el voleu destruir? L'altra vegada que ens vam veure obligats a marxar, ho vam fer perquè va devastar la vegetació de moltes muntanyes per construir cases, i també va obligar a molts animals a fugir. Pel que hem vist ara ja gairebé no construïu cases, però seguiu destrossant el nostre i vostre, medi natural.

Vaig intentar explicar-los que aquell no era el meu cas. Volia fer-los entendre com m'estimo la natura i tota la vida que conté, siguin pedres, animals o vegetals. No obstant de res em va servir. Aquells éssers enfadats, es van limitar a acompanyar-me a bon pas, a l'entrada del camí Ral, just després de les penyes, allà on van dir que comença la civilització humana. Després van desaparèixer.

L'endemà al matí em vaig despertar d'hora. Recordava clarament que la nit passada m'havia costat dormir. Així, em va venir al pensament alguna imatge del vespre anterior. El cert és que era com mirar una pel·lícula borrosa. No tenia el cap massa clar. No obstant això, la

consciència que feia falta tenir més cura de la natura i el nostre entorn m'embolcallava. Vaig vestir-me i esmorzar un batut de fruites. Així que només em quedava lligar-me al cos l'ampolla d'aigua, prendre la corretja de l'Èxit i tots dos vam sortir de casa.

Despuntava el dia.

—Apa Èxit, on vols que anem?

La sortida ens va portar a pujar fins als jardins de l'església de Santa Maria de Corbera i des d'allà junts vam contemplar la sortida del sol. Quan els primers raigs de llum acariciaven les fulles més altes dels arbres, milers de diminutes llumetes brillants es van fondre amb la potent llum solar. Va ser allò que em va fer pensar en les petites fades i els éssers fantàstics.

Fa uns anys vaig anar a l'illa de Grimsey, a poc més de tres mil kilòmetres d'aquí. És una inhòspita illa al mar de Groenlàndia, on es dediquen a la pesca durant l'estiu. Just per allà hi passa el Cercle Polar Àrtic, és molt emocionant ser-hi! Aquell dia feia un fred de mil dimonis tot i ser al mes juliol. Era sorprenent i molt curiós! Per una banda, a les cases hi havia assecadors de bacallà, i per l'altra, havien plantat petites cases de fusta o de pedra als jardins dels pocs habitatges que hi ha. Passejant, vaig veure unes persones assegudes a un dels jardins. Es veia clarament que gaudien d'un dia molt assolellat —per altra banda, era una cosa estranya en aquelles latituds.

En resposta a la pregunta que els hi vaig fer sobre aquelles petites casetes, van explicar-me que eren refugis preparats perquè els elfs, les fades i els nans s'aixopluguessin, si en tenien necessitat, en cas de pluja o neu —molt habitual al nord—i que no haguessin de dormir al ras.

Recordo la perplexitat en què em va submergir aquella contesta. Així, i entre rialles, em van dir a l'uníson que no els estranyava la meva actitud, perquè la majoria de les persones que ho preguntàvem no estàvem preparades per assumir que aquests éssers fantàstics conviuen amb nosaltres tot tenint cura de la natura.

El cert és que no fa falta viatjar gaire lluny per descobrir quant necessari és, que petits i grans tinguem cura del nostre l'entorn natural. Tant és, a dalt al nord o al baix sud, o a l'est, o a l'oest del nostre planeta. L'emergència climàtica és ben visible arreu. Des dels arbres caiguts per la sequera extrema als nostres boscos, als grans icebergs despresos del continent Antàrtic per les altes temperatures. La desfeta del casquet polar àrtic, és una realitat. Les mortaldats de dofins i balenes als nostres oceans, que sense saber exactament el perquè, queden barats a diverses costes del món. Els milers d'ocells i peixos morts a rius i pantans. Les desaparicions de les belles platges. Els grans incendis forestals i la contaminació atmosfèrica, la brutícia, els desastres marítims... A tot això, la intervenció i la cobdícia del gènere humà hi té una gran part de culpa.

Potser aquella vesprada l'ésser fantàstic tenia raó i ara és a nosaltres mateixos, a qui correspon fer alguna cosa més per intentar salvar la natura i tot el planeta Terra...